

LOS LATEN

Micky Hoogendijk

LOS LATEN

Nieuw Amsterdam

You will love again the stranger who was your self.

Derek Walcott

© 2026 Micky Hoogendijk / Nieuw Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Om privacyredenen zijn enkele namen in dit boek aangepast.

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Foto auteur © Frank Ruiter

Tekstredactie Daniëlle Hermans

NUR 320

ISBN 9789046830109

www.nieuwamsterdam.nl

Nieuw Amsterdam maakt deel uit van Park Uitgevers

Ik ben de vrouw van de aanslag.
De vrouw die toen haar kind verloor.
Mijn man verloor zijn benen. Hem raakte ik kwijt
door paranoia en waanzin.
Ik ben de vrouw van de televisie en de roddelbladen.
Die met het arrogante, afstandelijke smoelwerk van iemand
die wanhopig alle pijn verpulvert en de wereld alleen toont
hoe sterk ze is.
Het smoelwerk van iemand van steen.
Ik moest van steen zijn voor ik weer zacht kon worden.
Ik ben Micky Hoogendijk.

Proloog

In mijn queeste naar de oplossing voor mijn chronische rugpijn – verschillende artsen, die ik meer dan vijftien jaar lang raadpleegde, wisten niet wat ze ermee aan moesten – en omdat ik doodop was, reisde ik in 2022 naar Kamalaya, op het Thaise eiland Koh Samui. Ik had over dit resort gelezen, iemand beschreef het als een openbaring. Daar had ik ook behoefte aan, want ik zat letterlijk en figuurlijk volkomen vast. Ik spaarde de reis bij elkaar en vertrok.

Het resort lag op een prachtig begroeide heuvel, en ontelbare paadjes leidden van en naar mijn kamer, de wellnessruimtes, het restaurant en het strand. Op de eerste dag stond ik halverwege een wandeling naar boven stil. Ik kon niet meer, ik was compleet buiten adem. Vreemd, want mijn conditie was over het algemeen goed. Was het de hitte, de jetlag, de corona van zes weken geleden of iets anders? Al na mijn eerste therapiesessie hier wist ik het antwoord. Het was gewoon mijn lichaam. ‘Gewoon’ mijn lichaam.

Transformational work noemden ze hun manier van werken. Dat hield in dat ik een week lang zou detoxen en therapieën zou ondergaan, zoals acupunctuur, warmtebaden, massages, reiki, yoga en meditatie. Langs deze weg zou het me langzaam duidelijk moeten gaan worden wat er met me aan de hand was. Het voelde als een bijzondere dans, waarbij ik al snel merkte dat ik

de choreografie van het leven op een autodidactische manier ingestudeerd had. Ik dacht namelijk dat ik al het akelige wat er in mijn leven was gebeurd best goed verwerkt had, maar hier bleek al na één therapiesessie dat alles wat mij was overkomen in mijn diepste cellen vast was gaan zitten. Mijn psoas, de spiergroep die de lendenwervels met de bovenbenen verbindt en ervoor zorgt dat het heupgewricht kan buigen en de bovenbenen naar buiten kunnen draaien, was uitgeput. Die spier wordt ook de ‘spier van de ziel’ genoemd, omdat hij traumareacties schijnt vast te houden. Bij mij veroorzaakte deze zielspier jarenlange pijn die me uitputte en liet huilen.

Na drie dagen intensieve zelfreflectie, kwam een zachtaardig uitzierende man bij me staan: ‘*Can I sit with you?*’ Ik zat aan mijn lunch, wilde niet onaardig zijn en had tot dat moment met de andere gasten niet echt contact gezocht. Ik vond dat ik mezelf best eens voor iemand kon openstellen. De man had een Iers accent en een zachte stem. Hij stelde zich voor als Coleman en binnen tien minuten zaten we in een prachtig gesprek. Althans ik, want hij verstond de kunst van het luisteren en de juiste vragen stellen.

Nog zo had ik me voorgenomen niet over mijn vader te beginnen, toch vertelde ik Coleman dat ik een autobiografie aan het schrijven was en geen woord meer op papier kreeg omdat er, vlak voor mijn vertrek naar dit eiland, iets groots was gebeurd. In 2017 had ik mijn DNA ingeleverd, en onlangs had ik bericht gekregen dat mijn vader was gevonden. Daardoor stond ik voor het eerst in mijn leven niet op één maar op twee benen, en ik voelde me gegrond en sterk. Maar voor het schrijven van je memoires heb je enige reflectie nodig, en dit was zo vers dat ik niets op papier kreeg. Ook had ik nog steeds pijn in mijn lijf. Mijn lichaam liet me merken dat er meer aan de hand was.

Coleman begreep het meteen. Hij zei dat hij een Australische healer kende die hij hier altijd opzocht en die Wayne heette. ‘Het is niet voor de poes,’ voegde hij eraan toe. Nu hield ik van sessies die diep en hard gaan, maar het belangrijkste was natuurlijk dat zo’n sessie me wellicht verder zou brengen. Meteen maakte ik een afspraak met Wayne: twee dagen later kon ik bij hem terecht.

De dag van de healing brak aan en na een rit van twintig minuten stopten mijn chauffeur en ik bij de Lamai-tempel waar ik met Wayne had afgesproken. In mijn fantasie had ik van die tempel een heilige en serene plek gemaakt, perfect om zo’n sessie te doen. Bij aankomst bleek het gebouw totaal vervallen te zijn. Het terrein was veranderd in een parkeerplaats, met vuilnis dat tussen de roestige auto’s lag verspreid. Het was hier net een afwerkplek voor prostituees, en het leek er meer op een oord waar mensen trauma’s opliepen dan waar ze van hun trauma’s verlost werden.

Verward stapte ik de auto uit. Terwijl ik om me heen keek, probeerde ik rustig adem te halen, want ik begon me zorgen te maken. Klopte dit wel? Al snel hoorde ik iemand mijn naam roepen, en daar stond Wayne, een lange, gespierde man met een doorleefd gezicht. We begroetten elkaar en ik voelde me meteen op mijn gemak. ‘Ik heb veel over je gehoord, en heb geen idee wat we gaan doen, maar volgens Coleman kun je er wat van,’ zei ik. Hij glimlachte vriendelijk en vroeg me met hem mee te lopen.

Na een wandeling van een paar minuten stapten we een hotel binnen. Ik wist dat Wayne voor onze sessie een kamer had geboekt, maar dat mijn healing in een aftands hotel ging plaatsvinden, dat had ik niet begrepen. In de hal stond een in elkaar geflanste tafel waaraan twee Aziatische vrouwen zaten die ons vriendelijk toeknikten terwijl ze genoten van een gefrituurde

maaltijd. De geur van het eten maakte me kotsmisselijk, want na een detox ruikt alles naar vuilnis. Snel liep ik achter Wayne aan en probeerde me af te sluiten voor het lelijke om me heen, maar het lukte me niet. Op een gegeven moment liepen we over het meest afgrijselijke tapijt dat ik ooit gezien had – groen en oranje afgezet met gouden biezen – en kwamen aan in een paars met grijs geverfde gang waar om de paar meter een spuuglelijk schilderij met tropische afbeelding in een glimmend gouden lijst hing. Iedere andere vrouw zou zich op dit moment pijlsnel uit de voeten hebben gemaakt, maar ik niet. Ik had een missie: ik wilde van mijn pijn af.

Onze kamer lag aan het eind van de gang. Met moeite kreeg Wayne de deur open en ik liep naar binnen. Het was een triest stoffig kamertje waar alleen maar een groot bed in stond. Eerst naar de wc en mijn handen wassen, dacht ik. In de smoezelige badkamer haalde ik diep adem, keek in de spiegel en zei tegen mezelf: jij gaat deze ervaring gewoon beleven, heb vertrouwen. Terug in de kamer vroeg Wayne me op bed te gaan zitten en zei: ‘Vertel me rustig en in chronologische volgorde wat er allemaal gebeurd is, dan kiezen we straks een paar dingen uit.’

In a nutshell vertelde ik hem wat ik allemaal had meegemaakt en ik liet hem weten dat mijn belangrijkste vraag was waar die pijn in mijn rug vandaan kwam: ‘Door die pijn weet ik dat ik er nog lang niet ben, ondanks het vinden van mijn vader,’ zei ik. ‘Ik begrijp dat jij de magiër bent die dat los kan maken.’

Wayne glimlachte en maande me te gaan liggen. De sprei was van polyester en terwijl ik me achterover liet zakken, bedacht ik dat ik een healing kreeg op een bed waar meestal heel andere dingen gebeurden. Wayne vroeg me te ontspannen door diep adem te halen. In uit, in uit. Ik voelde het kussen onder mijn hoofd en deed mijn best niet na te denken over wie er voor mij

allemaal op dit bed hadden gelegen. Wayne vroeg me of hij naast me mocht zitten en of hij me aan mocht raken. Even voelde ik me ongemakkelijk, maar dat liet ik los en hij begon. 'Ga naar je geboorte met je gedachten en je gevoel.'

Hoe doe je dat? vroeg ik me af, maar na een tijdje lukte het me terug te gaan, naar mijn moeder die me riep, en ik die niet uit haar baarmoeder wilde komen. De vingers van Wayne drukten in mijn buik, langzaam dieper en dieper. Het deed vreselijk veel pijn en ik schoof wat heen en weer, maar er was geen ontkomen aan. Ik realiseerde me dat ik maar beter diep kon ademen. Harder en dieper drukte Wayne. De pijn was zo hevig, zo intens, dat mijn lichaam begon te trillen en ik me overgaf aan een enorme huilbui, zo een die ik als kind had waarbij mijn lichaam schokte en ik amper adem kon halen.

Wayne had alles wat ik hem over mijn leven verteld had goed onthouden en hij vroeg me herhaaldelijk terug te gaan naar de heftige momenten. Ik wist: dit is wat ik moet doen. We doorliepen alle gebeurtenissen terwijl Wayne akelige kokhals- en boergeluiden maakte, alsof hij al mijn rotzooi via zijn mond uit mijn lichaam trok en wegboerde. Hij drukte zo hard in mijn buik dat ik niet anders kon dan me focussen op mijn ademhaling en ik merkte dat als ik het uitschreeuwde en mijn tranen liet stromen, de pijn afnam. Ah. Druk, pijn, huil en laat los. Oké, dit begreep ik.

We kwamen bij mijn diepste pijn, en ik voelde zo'n enorme angst dat ik hem bijna vroeg of we even konden stoppen. Mijn verdriet zat immens diep en was zo groot dat ik dacht dat ik het niet aankon. Wayne voelde dat blijkbaar ook, want ik merkte dat hij het zwaar had. Toen voelde ik een scheurende pijn in mijn buik, en een oerschreeuw verliet mijn mond. De tranen bleven komen. Allemaal onderdrukt, realiseerde ik me, en ik liet alle

remmen los. Op een gegeven moment dacht ik dat ik flauw zou vallen, maar ineens werd ik weer kalm. Het was alsof ik in een andere dimensie had gezeten, nu voelde ik het matras weer onder me.

We bespraken vervolgens een van mijn meest onderdrukte ervaringen. ‘Je mag alles zeggen,’ zei Wayne terwijl hij zijn handen weer op me legde. ‘Praat tegen die personen, schreeuwen mag ook, en als je wilt opstaan en tegen de muur wilt slaan, doe het. Je mag ook schieten. Je hebt je echte vader gevonden, die is hier nu om je te beschermen.’ Bij die gedachte werd ik opeens volkomen rustig. Het was overweldigend. Voor ik het wist maakte ik van mijn handen een pistool en schoot, niet één keer, maar op iedereen die mij pijn had gedaan.

Wayne zei dat ik nu sterk genoeg was om alles aan te kunnen. Vervolgens vroeg hij of ik mezelf als jong meisje wilde visualiseren, en daar stond Mirjam ineens naast mijn bed. Mirjam, zoals ik vroeger heette. Wayne liet me weten dat ik nu voor haar kon zorgen, haar kon zeggen dat het veilig was. Dát was het gemis dat ik al die tijd had gevoeld. Die lieve onschuldige Mirjam had ik vervangen door Micky, de vrouw die jarenlang in de overlevingsstand zat en die nu als powerhouse Studio Micky Hoogendijk bv aan het roer van haar leven stond. Ik voelde de zachte en goede kanten van mezelf weer en voelde ook liefde voor mezelf. Ik was rustig, en tevreden, en compleet.

De sessie had drie uur geduurd en ik kon niet meer. Langzaam liet Wayne mijn lichaam los. ‘Ik zou maar dubbel rekenen als ik jou was,’ zei ik. Hij lachte. Ja, dit was er een voor de boeken. Langzaam stond ik op en waste mijn handen in de badkamer die er nu ineens wat mooier uitzag. Ik besloot Wayne inderdaad dubbel te betalen voor deze sessie, en via de nog steeds foeilelijke gang liepen we samen naar buiten.

De volgende dag werd ik rond zes uur 's ochtends wakker en schoof de gordijnen open. Het roze licht van de zon begon zich voorzichtig te mengen met het donkergrijs van de prille ochtendlucht. Ik ging op mijn balkon zitten en keek uit over de zee. Langzaam werden de contouren van de eilanden die in de verte lagen zichtbaar. Het groepje vogels dat op dit eiland de ochtend aankondigde, werd al snel versterkt door andere. De hemel ging van roze naar lila, de krekels werden wakker en de wereld ontvouwde zich. Plotseling werd ik overvallen door een overstelpend gevoel van dankbaarheid, een gevoel zo sterk dat het haast orgasmisch aanvoelde, en ik wist: ik kan weer schrijven.

De sessie met Wayne was heftig. Het was een openbaring, en de pijn aan mijn zielspier was merkbaar minder. Ik was op de goede weg, maar ik was er nog niet.

Jarenlang probeerden Gine Hoogendijk en John Drager een kind te krijgen. Het lukte niet. Uiteindelijk, toen ze zich ten einde raad lieten onderzoeken, bleek Johns sperma van zo'n kwaliteit dat een zwangerschap onwaarschijnlijk was. In 1969, na tien jaar huwelijk, besloten ze hun kinderwens toch te vervullen: mijn moeder zou zich laten insemineren met het zaad van een anonieme donor. Kunstmatige inseminatie (KID) was in die tijd allesbehalve gangbaar. Mijn moeder stapte ermee naar de huisarts en overhandigde hem een papiertje met drie letters. Hij keek ernaar en zei: 'Een originele naam voor de toekomstige baby, mevrouw.' Mijn moeder moest daar haar hele leven om lachen.

Op 8 juli 1970 werd ik, twee weken te laat, geboren in het Joodse CIZ-ziekenhuis in Amsterdam. Ik had mezelf geprobeerd te wurgen met de navelstreng en had bovendien mijn ontlasting in de baarmoeder geloosd, dus werd het een keizersnede: tegenwoordig een sneetje van links naar rechts, toen een jaap van boven naar beneden. Tijdens die *sectio caesarea* schreeuwde Gine herhaaldelijk mijn naam: 'Mirjam, Mirjam, Mirjam!' Het kwam uit haar tenen. Iedereen op de operatiekamer was stomverbaasd, want hoe wist deze vrouw zo zeker dat ze een meisje kreeg? Ik werd haar buik uit getild en ging linea recta de couveuse in.

Mijn moeder vertelde me later dat ze tijdens de keizersnede het gevoel had gehad dat ik uit een put moest worden getrokken, alsof ik de wereld niet in wilde. Dat had ze goed gevoeld, want als kind vroeg ik haar op momenten dat de wereld mij vreemd voorkwam regelmatig of ik haar buik weer in mocht.

Voor mij was mijn geboorte dus geen onverdeeld genoegen, maar mijn moeder was dolblij: haar allergrootste wens ging in vervulling. John Drager leek minder gelukkig met mijn komst, want na een vaderschap van precies zes maanden pakte hij zijn spullen en vertrok. Hem heb ik dus niet bewust meegemaakt, maar in de fotoalbums is hij ruim vertegenwoordigd. Op één foto genieten Gine en hij overduidelijk van de allereerste kerst met hun kindje. Op de achtergrond staat een schattig kerstboompje en John houdt mij stralend vast. Gine oogt vermoeid maar gelukkig. Op een andere foto houdt hij mij vreugdevol omhoog. Precies een maand nadat die foto werd genomen, was hij weg.

Toen ik wat ouder was, vroeg ik mijn moeder of het soms mijn schuld was dat hij was vertrokken: huilde ik te hard? Was ik een vreselijke baby? Ze stelde me altijd gerust en een keer zei ze: 'Het kwam niet door jou. Hij had moeite met de normale zaken van het leven. Hij dacht anders en verkeerde vaak in hogere sferen. Hij koos voor zichzelf, zijn copyrightwerk en zijn spirituele ontwikkeling.'

Negen jaar na Johns vertrek stond ik tijdens Koninginnedag met Maria, een vriendin van mijn moeder, in het Vondelpark mijn afgedankte speelgoed te verkopen. Een man met donker haar en een wat kromme rug bleef bij ons staan en zei: 'Hallo.'

Ik meende hem te herkennen van de foto's en zei: 'Jij staat in de fotoboeken van mijn moeder, wie ben jij?'

‘Wie ben jij dan?’ vroeg hij.

‘Ik ben Mirjam Hoogendijk, de dochter van Gine Hoogendijk.’

‘Nou, dan kan dat wel,’ zei hij en hij liep weer verder.

Ik vroeg aan Maria wie de man was en ze zei: ‘Dat is nou John Drager.’ Ik voelde me opeens heel raar en leeg.

Na een paar minuten kwam hij terug en kocht drie van mijn *National Geographics* voor twee gulden per stuk. Hij gaf me een tientje en zei: ‘Laat de rest maar zitten.’ ‘Nee dank je,’ antwoordde ik en ik gaf het geld resoluut terug. Verdwaasd liep hij weg. Als John dacht dat hij met vier gulden alles goed kon maken, had hij het mis.

Later die dag voelde ik me nog steeds leeg. Toen de rommelmarkt afgelopen was, liep ik langs de halflege stalletjes van het Vondelpark waar alleen nog spullen lagen die niemand wilde hebben. Tussen de kraampjes stond een jonge man die peperdure cake verkocht, vier gulden voor een plak. Maar ik had trek, kocht een stuk en at het op. Het was de eerste keer dat ik stoned thuiskwam.

Mijn moeder was spiritueel, eigenwijs en wilde altijd haar onafhankelijkheid bewijzen. Ze was mooi en 1 meter 82, ik werd uiteindelijk iets langer. Haar voeten waren wel groter dan die van mij. Ik maat 42, zij 43. Ze had donkerbruin, bijna zwart haar dat ze meestal opgestoken droeg, en ze zag er altijd hip uit in jeans en een Afghaanse jas. Als ze op het schoolplein mij stond op te wachten, vond ik altijd dat ze er mooier en stoerder uitzag dan de andere moeders. Ze droeg geen nagellak en geen make-up of sieraden, alleen een ring van gevlochten goud die mijn opa voor zijn drie kinderen van zijn horlogeketting had laten maken. Bij het handen wassen kwam er altijd zeep tussen de schakels en die mocht ik er dan tussenuit pulken.

Tijdens de Hongerwinter had Gine als kind een tijd lang alleen bloembollen gegeten, waardoor haar gewrichten slecht waren ontwikkeld. Haar kans om mannequin te worden viel in duigen toen ze rond haar twintigste aan haar kniegewrichten geopereerd moest worden. De operatie mislukte, waardoor die knieën zwakker werden dan ze al waren en ze arbeidsongeschikt raakte. Elke stap die Gine zette, was voor haar een hel. Ook kon ik nooit bij haar op schoot zitten zonder dat het pijn deed. Het duurde jaren voor ik begreep waar die enorme littekens op haar knieën vandaan kwamen, waarom ze altijd lange rokken of broeken droeg en hakken voor haar geen optie waren.

Een arts zei ooit tegen haar: 'Je kunt geen trappenlopen en geen kinderen krijgen, dat is veel te belastend.' Maar trappen liep ze, langzaam weliswaar, maar ze kwam altijd boven. Zwanger werd ze ook, van een baby die bij de geboorte maar liefst acht pond woog. Soms denk ik dat ze haar wens om een kind te krijgen zo graag wilde vervullen juist omdat het niet mocht.

Mijn moeder had zich ontwikkeld tot een uitstekende doe-het-zelver. Ze moest wel, want ze had een bijstandsuitkering waardoor we altijd in geldnood zaten. Ik kan me herinneren dat we ooit samen in de portiek van ons huis stonden, terwijl mijn moeder, huilend omdat ze geen boodschappen kon doen, vijf cent vasthield, het enige wat ze nog had.

Gine was de jongste van drie kinderen. Met haar oudste zus had ze geen contact. Willem was de middelste, hij was getrouwd met Meintje en ze hadden twee kinderen: Maurits en Agnes. Willem en Gine konden het goed met elkaar vinden, zo goed dat toen mijn moeder de huur van ons appartement in Amsterdam niet meer kon opbrengen, we tijdelijk bij Willem en Meintje in Maarsbergen mochten wonen. Zo kon mijn moeder op haar gemak een betaalbaar huis in Amsterdam gaan zoeken.

Willem was mijn toeziend voogd, een rol die hij met verve vervulde. Op elk belangrijk moment in mijn leven was hij met liefde en aandacht aanwezig. De gesprekken die ik met hem voerde, hadden meestal een educatief randje, want als directeur van Stichting Aarde bracht hij vol enthousiasme zijn boodschap voor een betere wereld over. Zelfs tijdens Sinterklaas vond hij een manier me iets zinnigs bij te brengen over Moeder Aarde: al die plastic cadeaus gaven alleen maar vuilnis. Hij was niet mijn enige voogd, want als enig kind met alleen een moeder had ik er veel. Zo waren Maria en haar man Huib mijn tweede vader en moeder, en kreeg ik er zo ook twee broers bij: Joachim en Ian ter Haar. In mijn beleving had ik een leger aan familie.

In Maarsbergen vond ik het heerlijk, want eindelijk had ik voor langere tijd kinderen om me heen. Of zij net zo blij waren met mij viel te bezien, want mijn komst bracht nogal wat reuring met zich mee. Als peuter was ik de wereld aan het verkennen en daar hield ik iedereen flink mee bezig. Zo stak ik zonder aarzelen mijn hand in de open haard en maakte in m'n eentje een lange boswandeling. Ook verdronk ik bijna, in het zwembad dat vlak bij het huis lag. Het water lonkte, ik nam een sprong en ging kopje-onder. De wereld werd stil en alles verzachtte. Heel prettig voelde ik me, tot mijn neef Maurits me het water uit viste en op de kant zette. Daar stond tante Meintje die me van alle schrik een klap in mijn gezicht gaf, en ik op mijn beurt schrok me dood van mijn eerste tik. Leren zwemmen werd prioriteit en ik werd zo fanatiek dat ze me op schoolzwemmen Ada Kok gingen noemen, naar de olympische kampioen vlinderslag.

Na een paar maanden vond Gine iets voor ons op de Willemsparkweg nummer 16, vlak bij het Vondelpark. Het was een

souterrainwoning met een keuken aan de voorkant. Er was een bovenraampje, en vaak zat ik aan de keukentafel te dagdromen. Alleen de benen van de passanten kon ik zien, en in mijn fantasie sprong ik in hun schoenen en namen ze mij mee naar exotische oorden.

In mijn speelkamer stond mijn poppenhuis: een prachtig neo-classicistisch herenhuis dat van mijn grootouders was geweest. Mijn stapelbed had mijn moeder eigenhandig gebouwd en ze maakte ook al onze kleding zelf. Zij sliep in de woonkamer waar een boekenkast stond die de helft van de kamer in beslag nam, met onder ander de *I Tjing*, gedichten van Hans Andreus, de filosofieën van Krishnamurti en Jung, en boeken over kunst. Ook stonden er een paar beelden in. De volledige inhoud van die kast, haar zilververzameling en haar kristallen glazen, zeul ik al jaren met me mee. Als kind vond ik die oude spullen niks, want het was altijd: doe voorzichtig, niet aan zitten. Nu behandel ik ze met liefde en aandacht, maar ik gebruik alles dagelijks en het gaat gewoon de vaatwasser in.

Naast de boekenkast stond een televisie die nooit aanstond omdat Gine de straling die van de beeldbuis kwam ongezonder vond. Om ons te beschermen plakte ze groen plastic op de beeldbuis. Het enige wat ik mocht zien, was *De Fabeltjeskrant*, en meezingen met dat programma vond ik het mooiste moment van de dag. Erik de Vries, een vriend van mijn moeder, was mijn peetvader. Hij was de eerste televisieregisseur van Nederland en hij wilde altijd dat ik hem vertelde wat ik ervan vond. Hij kende de maker van *De Fabeltjeskrant* en zou mijn mening aan die man doorgeven. Dan voelde ik me heel speciaal.

Aan de muur hing Gines pronkstuk: een prachtig krijtpastel van Isaac Israëls: *De straatmeid*. Door die Israëls moesten de gordijnen overdag een stuk dicht zodat de zon het kostbare werk